

Лаодикија — број четири

Преклапајуће историје

Jeff Pippenger

2023-09-01

Страна коју сам истакао, а коју Стивен Хаскел вероватно није увидео, премда ју је потврдио својим признавањем истина које износе на видело ту чињеницу, јесте да у историји на крају древног Израиља истовремено налазите почетак модерног Израиља, који се преклапа са истим историјским раздобљем. Док је Христос потврђивао завет с многима за једну седмицу (две хиљаде пет стотина и двадесет дана), древни Израиљ је проживљавао искуство Лаодикије, на самом прагу да буде избљуван из уста Господњих. Истовремено је модерни Израиљ проживљавао искуство Ефеса. Лаодикија древног Израиља била је расејавана, а Ефес модерног Израиља био је сабиран у истој тој историји.

I „da“, ako se pitate, svestan sam da sedmica u kojoj je Hristos potvrdio savez u ispunjenju devete glave Danila, koja je započela Njegovim krštenjem a završila se kamenovanjem Stefana, nije bila doslovnih dve hiljade pet stotina i dvadeset dana, ali proročki svakako jeste bila, jer proročki jedna godina iznosi tri stotine i šezdeset dana. Tri stotine i šezdeset dana pomnoženo sa sedam jeste dve hiljade pet stotina i dvadeset dana, a „samo središte“ te proročke sedmice jeste krst. Proročki, Hristos je postavio krst u samo središte proročkog razdoblja od dve hiljade pet stotina i dvadeset dana, pokazujući time da je „sedam vremena“ iz 26. glave Levitske knjige utvrđeno i potvrđeno Hristovim krstom. Nije slučajno to što, kada sestra Vajt uči, kao što to i čini, da obe svete tablice Avakumove; karta iz 1843. i karta iz 1850. godine imaju proročanstvo o dve hiljade pet stotina i dvadeset godina u samom središtu karte, obe karte imaju i krst u samom središtu tog prikaza.

„Библија садржи сва начела која су људима потребна да би били оспособљени било за овај живот било за живот који ће доћи. И та начела могу сви разумети. Нико ко има духа да цени њено учење не може прочитати ни један једини одломак из Библије а да из њега не стекне неку корисну мисао. Али највредније учење Библије не стиче се повременим или неповезаним проучавањем. Њен велики систем истине није изложен тако да га уочи ужурбани или немарни читалац. Многа од њених блага леже далеко испод површине и могу се задобити једино марљивим истраживањем и непрестаним трудом. Истине које сачињавају ту велику целину морају се тражити и сабирати, ‘мало овде, мало онде.’ Исаија 28:10.“

„Када се тако истраже и саберу, видеће се да се савршено уклапају једно с другим. Свако Јеванђеље допуна је осталима, свако пророчанство објашњење другог, свака истина разрада неке друге истине. Обрасци јеврејског поретка постају јасни посредством јеванђеља. Свако начело у речи Божјој има своје место, свака чињеница свој значај. А целокупна грађевина, по нацрту и извођењу, сведочи о своме Аутору. Такву грађевину ниједан ум осим Ума Бескочнога не би могао ни замислити ни обликовати.“ Education, 123.

Уз начело да се свака од седам цркава понавља у милеритској историји, као и у нашој историји, стоји и друго важно начело које је рани адвентизам признавао. То начело показује да Дух Свети употребљава „унутрашње и спољашње“ пророчке линије исте историје да би пренео истину. Милер је то препознао и томе непосредно поучавао. Он је исправно учио да седам печата из Откривења представљају историју која тече упоредо са историјом цркава, али у том упоредном приказу печати представљају спољашњу, а цркве унутрашњу истину истоветне историје. И Урија Смит се осврће на ово начело и употребљава речи „унутрашње“ и „спољашње“, што ми се чини најбољим начином да се изразе те две упоредне линије.

„Печати се уводе нашој пажњи у 4, 5. и 6. поглављу Откривења. Призори приказани под тим печатима износе се пред нас у Откривењу 6 и у првом стиху Откривења 8. Они очигледно обухватају догађаје с којима је Црква повезана од почетка овога раздобља до Христовог доласка.

„Док седам цркава представљају унутрашњу историју цркве, седам печата износе пред очи велике догађаје њене спољашње историје.“ Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Сада ћемо започети наше разматрање седам цркава. Важно је препознати да прве две цркве, а затим опет трећа и четврта црква, имају однос „узрока и последице“ који захтева да се посматрају заједно. Смирна је црква која представља оне који су прогоњени од стране Рима, а Ефес је био црква која је однела јеванђеље целом свету.

„У Антиохији су ученици најпре названи хришћанима. То име им је дато зато што је Христос био главна тема њиховог проповедања, њиховог поучавања и њихових разговора. Они су непрестано казивали о догађајима који су се збили у данима Његове земаљске службе, када су Његови ученици били благословени Његовим личним присуством. Неуморно су се задржавали на Његовим учењима и Његовим чудима исцељења. Дрхтавим уснама и сузним очима говорили су о Његовој смртној муци у врту, о Његовом издању, суђењу и погубљењу, о трпљењу и понизности с којима је подносио поругу и мучење које су Му наметнули Његови непријатељи, и о божанској самилости с којом се молио за оне који су Га прогонили. Његово васкрсење и вазнесење, и Његово дело на небу као Посредника за палог човека, били су теме на којима су се с радошћу задржавали. С правом су их незнабошци могли називати хришћанима, јер су проповедали Христа и упућивали своје молитве Богу кроз Њега.“

„Bog im je dao ime hrišćanin. To je carsko ime, dato svima koji se sjedinjuju sa Hristom. O tom imenu je Jakov kasnije pisao: ‘Ne tlače li vas bogataši, i ne vuku li vas pred sudove? Ne hule li oni na to dobro ime kojim ste nazvani?’ Jakov 2:6, 7. A Petar je objavio: ‘Ako li ko strada kao hrišćanin, neka se ne stidi; nego neka slavi Boga zbog toga.’ ‘Ako vas sramote za ime Hristovo, blaženi ste; jer Duh slave i Boga počiva na vama.’ 1. Petrova 4:16, 14.” Dela apostolska, 157.

Ефеска црква представљала је рану цркву која је живела „побожно у Христу Исусу“, што је „узрок“ који увек производи „последицу“.

Да, и сви који хоће побожно да живе у Христу Исусу биће гоњени. 2. Тимотеју 3:12.

Побожност Ефеске цркве довела је до прогона представљеног црквом у Смирни. Те две цркве представљају однос узрока и последице, а последица захтева да јој претходи узрок. Прогон у кризи недељног закона подстакнут је испољавањем онога што сестра Вајт назива „првобитном побожношћу“. Побожношћу која је била приказана у ранијим, или првобитним, историјама.

„И поред распрострањеног опадања вере и побожности, у тим црквама има истинских Христових следбеника. Пре коначног похода Божјих судова на земљу, међу народом Господњим настаће такво оживљење првобитне побожности какво није виђено од апостолских времена. Дух и сила Божја излиће се на Његову децу. У то време многи ће се одвојити од оних цркава у којима је љубав према овоме свету потиснула љубав према Богу и Његовој речи. Многи, и од проповедника и од народа, радо ће прихватити оне велике истине које је Бог дао да се у ово време објаве како би припремио народ за други долазак Господњи. Непријатељ душа жели да омете ово дело; и пре него што дође време за такав покрет, настојаће да га спречи увођењем подметнутог лажног дела. У оним црквама које успе да стави под своју обмањујућу власт, учиниће да изгледа као да се излива Божји посебан благослов; испољиће се оно што ће се сматрати великим верским интересовањем. Мноштва ће се радовати што Бог дивно ради за њих, док ће то дело бити дело другог духа. Под верским видом, сатана ће настојати да прошири свој утицај над хришћанским светом.“ Велика борба, 464.

Поноћни поклич „последњих дана“ јесте оживљавање „праисконске побожности“ које је препознато у овом одломку. То је оживљавање које се збива у оквиру једног покрета, а не цркве. Историја којом се сестра Вајт служи да опише то оживљавање јесте историја „апостолских времена“, која је представљена црквом у Ефесу. То оживљавање ће произвести „прогонство“.

„Многи ће бити утамничени, многи ће бежати из градова и вароши спасавајући гoli живот, а многи ће постати мученици Христа ради, стојећи у одбрану истине.“ Selected Messages, knjiga 3, 397.

„Христов живот на земљи“ у следећем одломку представља почетак Ефеске цркве, али такође предочава историју лаодикејског адвентизма на крају света.

„‘Суд је одбачен натраг, и правда стоји далеко; јер је истина пала на улици, и правичност не може да уђе. Да, истина нестаје; и ко се уклања од зла, постаје плен.’ Исаија 59:14, 15. Ово се испунило у Христовом животу на земљи. Он је био веран Божјим заповестима, одбацујући људска предања и захтеве који су били уздигнути на њихово место. Због тога је био омрзнут и прогоњен. Ова историја се понавља.“ Христове поуке, 170.

Искуство представљено Ефесом одвија се истовремено са искуством Лаодикеје. Ситничави Јевреји били су Лаодикејци древног Израиља, а Христос и Његови ученици били су Ефежани савременог Израиља. Јован Крститељ увео је Ефеску цркву, и он представља цркву у „последњим данима“, којој се противе Лаодикејци, који себе називају Јеврејима, а то нису.

„Дело Јована Крститеља, и дело оних који у последњим данима излазе у духу и сили Илијиној да пробуде народ из његове равнодушности, у многим погледима је исто. Његово дело је праслика дела које мора бити извршено у овом времену. Христос треба да дође по други пут да суди свету по правди. Божји весници који носе последњу поруку опомене која треба да буде дата свету, треба да припреме пут за Христов други долазак, као што је Јован припремио пут за Његов први долазак. У овом припремном делу, ‘свака долина нека се повиси, и свака гора и брег нека се слегну; и шта је криво нека се исправи, и хрпава места нека постану равна’, јер историја треба да се понови, и још једном ‘јавиће се слава Господња, и видеће је свако тело уједно; јер уста Господња рекоше’. Southern Watchman, 21. март 1905.“

Ефес је „узрок“, а Смирна је „последница“. И Пергам и Тијатира такође представљају однос узрока и последице. Пергам је црква компромиса која је искварила хришћанство сједињујући га с паганством. Хришћанска црква је пала када је прихватила претпоставку да је могуће да идолопоклонство паганства коегзистира унутар њених граница. Цар Константин је симбол те историје компромиса, а његова пророчка улога била је да произведе отпадништво истинског хришћанства пре него што се папство открије.

Да вас нико не превари ни на који начин; јер тај дан неће доћи док најпре не дође отпад и не открије се човек греха, син погибљи; који се противи и уздиже изнад свега што се назива Богом или чему се клања, тако да ће он, као Бог, сести у храм Божји, показујући себе да је Бог. Не памтите ли да сам вам ово говорио још док сам био код вас? А сада знате шта га задржава, да се открије у своје време. Јер тајна безакоња већ дејствује; само док се уклони онај који сада задржава. И тада ће се открити Безаконик, кога ће Господ Исус убити духом уста својих и уништити светлошћу свога доласка. 2. Солуњанима 2:3–8.

Пергамска црква била је „узрок“, а Тијатирска „последница“. Пророк Данило често излаже историју паганства које уступа место папству, а отпад који је претходио успостављању папства, који је Павле препознао, разматра се у једанаестом поглављу Књиге пророка Данила.

Јер ће лађе Хитимске доћи на њега; зато ће се ожалостити, и вратити се, и гневити се на свети завет; тако ће и учинити; па ће се опет вратити, и споразумети се с онима који остављају свети завет. И мишице ће стати на његову страну, и оскврњиће светињу силе, и укинуће свагдашњу жртву, и поставиће гнусобу опустошења. Данило 11:30–31.

Црква компромиса која је отпала пре него што се папска власт открила у историји, представљена је код Данила као „они који“ оставише „свети завет“. Пошто су оставили завет, тада је папство, које Данило представља као „гадост пустошну“, било постављено на престо земље. Сестра Вајт указује на последњих шест стихова Једанаесте главе Данила када каже да је „пророчанство у једанаестој глави Данила скоро достигло своје потпуно испуњење“. Последњих шест стихова јесу коначно испуњење Једанаесте главе Данила, и она учи да је историја представљена тим завршним стиховима била предсказана у типу у Данилу 11:30–36, где је препознат историјски „узрок и последица“ представљен Пергамом и

Тијатиром.

„Немамо времена за губљење. Пред нама су тешка времена. Свет је ускомешан духом рата. Ускоро ће се одиграти призори невоље о којима је говорено у пророштвима. Пророштво у једанаестој глави Данила готово је достигло своје потпуно испуњење. Велики део историје који се одиграо као испуњење овога пророштва поновиће се.“

„У тридесетом стиху говори се о једној сили која ‘цитирани стихови 30 до 36’.“

„Призори слични онима описаним у овим речима одиграће се.“ Manuscript Releases, број 13, 394.

Узајамни однос узрока и последице између Пергама и Тијатире, као и узрочно-последични однос између Ефеса и Смирне, понављају се у „последњим данима“. Протестанти Сједињених Држава начиниће компромис с идолопоклонством, као што је представљено Пергамом (првенствени знак идолопоклонства јесте обожавање сунца), и када отпаду, биће припремљен пут за човека безакоња, да поново буде пророчки откривен. Док се отпад и постављање папства на престо буду понављали, Бог ће истовремено подизати цркву, предочену Ефесом, да свету носи поруку Данила и Откривења, и поновиће се прогонство представљено Смирном.

Осврнућу се на последње три цркве након што размотримо истину да су прва четири печата Откривења спољашња линија истине која тече упоредо са унутрашњом линијом истине представљеном првим четирима црквама. Као што је већ запажено, Uriah Smith то изражава овако:

„Док седам цркава представљају унутрашњу историју цркве, седам печата износе пред поглед велике догађаје њене спољашње историје.“ Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Показали смо да прве четири цркве представљају два односа „узрока и последице“ који се понављају у „последњим данима“. На основу пионира адвентизма, али још важније на основу ауторитета Божје Речи, те четири унутрашње историје цркве треба да имају паралелну спољашњу историју, представљену прва четири печата. Први и други печат одражавају исте особине Ефеса и Смирне, али користе белог коња да представе дело преношења хришћанства свету. То представља спољашње дело цркве, а други печат представља крваво купање Смирне црвеним коњем.

И видех кад Јагње отвори један од печата, и чух као хук грома, како једно од четири жива бића говори: Дођи и види. И видех, и гле, коњ бео; и онај што сеђаше на њему имаше лук; и даде му се венац; и изиђе побеђујући, и да победи. И кад отвори други печат, чух друго живо биће где говори: Дођи и види. И изиђе други коњ, риђ; и даде се ономе што сеђаше на њему власт да узме мир са земље, и да људи убијају један другога; и даде му се мач велики. Откривење 6:1–4.

Захарија садржи неколико одломака који непосредно поистовећују четири коња представљена у прва четири печата Откривења. У једном од тих одломака, у десетој глави, Захарија указује да ће, када се излије позни дажд, „стадо Јудино“, које је Божји „дом“, бити

претворено у „његова дивнога коња у боју“.

Иштите од Господа дажд у време позног дажда; и Господ ће начинити сјајне облаке, и даће им пљускове дажда, свакоме траву у пољу. Јер су идоли говорили таштину, и гатари су видели лаж, и казивали лажне снове; узалуд теше; зато су отишли својим путем као стадо, и били су потиштени, јер не беше пастира. На пастире се распали гнев мој, и казнио сам јарце; јер је Господ над војскама походио стадо своје, дом Јудин, и учинио га као дивнога коња свога у боју. Захарија 10:1–3.

Елен Вајт више пута истиче да изливање Светога Духа на Педесетницу представља праслику позног дажда који сада пада. Дело учињено за свет на Педесетницу представљено је црквом у Ефесу, а Ефес изазива прогонство представљено Смирном, коју Јован приказује као „црвеног коња“ другог печата. Прва два печата теку упоредо с прве две цркве и они осликавају „последње дане“, када се позни дажд излива.

Дух пророштва такође издваја и крај трећег печата и почетак четвртог печата, повезујући их тиме заједно (узрок и последицу), и чинећи то, она смешта историју која је представљена као постојећа у њено време и у „последњим данима“.

„Исти дух се данас види који је представљен у Откривењу 6:6–8. Историја треба да се понови. Оно што је било, биће опет.“ Manuscript Releases, том 9, 7.

У личној историји сестре Вајт, (забележеној 1898. године) дух компромиса који припрема пут да папство поново буде устоличено већ је био жив и снажан, јер је отпадништво протестантизма, које је отпочело одбацивањем поруке првог анђела у пролеће 1844. године, већ почело (1863. године) да задире у рог протестантског адвентизма.

Компромис Пергама представљен је као „пар“ теразија у трећем печату. Две мерне теразије представљају непоштено мерење. Трећи печат води ка четвртом печату, представљеном „бледим коњем“ „смрти“, те тако представља убиство милиона од стране папства током Мрачног доба. „Пакао“ је оно што следи за бледим коњем папства. Историја трећег и четвртог печата тече упоредо са историјом цркава Пергама и Тијатире. Компромис Константина био је поступно дело; стога је дух компромиса већ био активан у личној историји сестре Вајт, као што је био и у Павлово време када је рекао да „тајна безакоња већ дејствује“. Отпадништво које претходи устоличењу папства увек је историја постепеног развоја, и та „историја ће се поновити. Што је било, опет ће бити.“

И чух глас усред четири жива бића где говори: „Мера пшенице за динар, и три мере јечма за динар; а уље и вино не повреди.“ И кад отвори четврти печат, чух глас четвртога живог бића где говори: „Дођи и види.“ И погледах, и гле, коњ блед; и име онемо што је седео на њему беше Смрт, и Ад иђаше за њим. И даде им се власт над четвртином земље, да убијају мачем, и глађу, и смрћу, и зверима земаљским. Откривење 6:6–8.

Џејмс Вајт је уочио још једну пророчку аномалију у седам цркава и седам печата. Он указује на намерну разлику између прве четири цркве и последње три цркве, а затим, опет, на исту

појаву у прва четири печата и последња три печата.

„Сада смо испратили цркве, печате и звери, или жива бића, онолико далеко колико се могу упоредити као да обухватају иста временска раздобља. Печата је седам на броју, а звери само четири. И можда је овде добро запазити да се при отварању првог, другог, трећег и четвртог печата чује како прва, друга, трећа и четврта звер говоре: ‘Дођи и види;’ али када се отворе пети, шести и седми печат, не чује се никакав такав глас. Нити се последње три цркве и последња три печата подударају, као да обухватају иста временска раздобља, као што то чине прве четири цркве и прва четири печата. Али, као што смо показали, цркве, печати и звери слажу се, као да обухватају иста временска раздобља, током скоро 1800 година, док не дођемо до нешто више од пола stoleћа садашњег времена.“ James White, Review and Herald, February 12, 1857.

Јејмс Вајт није укључио чињеницу да исти образац постоји и у трубама, али он постоји. Прве четири трубе јесу трубе, али последње три трубе јесу три тешкоће. Прве четири трубе представљају Божји суд над паганским Римом због Константиновог закона о недељи из 321. године, а три трубне тешкоће представљају ислам. Прве две трубне тешкоће биле су судови против папског Рима због закона о недељи који је донео 538. године, а трећа трубна тешкоћа односи се на кризу закона о недељи која долази у врло блиској будућности.

Џозеф Бејтс примењује пионирско разумевање последње три цркве као јединственог симбола да би описао три савремене цркве у милеритском временском раздобљу. Сва наглашавања у том одломку потичу од Бејтса.

„По свој земљи, говори Господ: ДВА ДЕЛА у њој биће истребљена и изгинуће; али ТРЕЋИ ће остати у њој. Бог каже да ће ТРЕЋИ ДЕО провести кроз огањ, и пречистити га. Они ће призвати Њега, и Он ће их услишити. Рећи ће: ‘ТО ЈЕ МОЈ НАРОД’; а они ће рећи: ГОСПОД ЈЕ МОЈ БОГ.’ Први део, Сард, номинална црква или Вавилон. Други део, Лаодикија, номинални адвентисти. Трећи део, Филадельфија, једина истинска Божја црква на земљи, јер они треба да буду узнесени у град Божји. Откривење 3:12; Јеврејима 12:22–24. У име Исуса, поново вас опомињем да бежите од Лаодикијаца, као од Содоме и Гоморе. Њихова учења су лажна и обмањујућа; и воде у потпуну пропаст. Смрт! СМРТ!!* вечна СМРТ!!! за њима је у трагу. Сетите се Лотове жене.” Џозеф Бејтс, Review and Herald, том 1, новембар 1850.

У милеритској историји, Сард је била црква која је имала име да је жива, а била је мртва.

И анђелу цркве у Сарду напиши: Ово говори Онај који има седам Духова Божјих и седам звезда: Знам дела твоја, да имаш име да си жив, а мртав си. Откривење 3:1.

Божји народ увек има име. Име током историје од Ефеса до Пергама било је хришћанин. Име током папске владавине било је црква у пустињи. Име од увођења јутарње звезде, Џона Виклифа, било је протестант. У време краја, 1798. године, протестанти су већ били започели свој повратак у римско заједништво. Све што је тада било потребно био је испит који би показао чињеницу да, упркос свом исповеданом имену, они више нису били изабрана црква. У пролеће 1844. године, дошли су до испита који ће показати да више нису црква која носи

Христово заветно име. Прича о Илији пружа веома детаљног другог сведока ове чињенице. Када су испољили свој прави карактер, милеритима је у почетку било тешко да препознају да су протестанти показали да су постали кћери Вавилона. Али милерити су на крају учинили управо то и почели да позивају душе да изађу из тих палих цркава у испуњењу поруке другог анђела. Потом је уследио процес испитивања који је требало да наведе милерите да испоље сопствени карактер. Да ли су били Филадельфијци или Лаодикијци?

Филадельфијци су следили Христа у Светињу над светињама, а они милерити који су то одбили испољили су карактер Лаодикејаца. Тако налазимо логику за Бејтсово поистовећење те три цркве као савременика исте историје. Та историја се испунила унутар пророчке структуре приче о десет девојака, за коју нас надахнуће обавештава да се испунила и да ће се испунити до последњег слова.

„Прича о десет девојака из Матеја 25 такође илуструје искуство адвентистичког народа.“ Велика борба, 393.

„Често ми се указује на причу о десет девојака, од којих је пет било мудрих, а пет неразумних. Ова прича се испунила и испуниће се до последњег слова, јер има посебну примену на ово време и, као и порука трећег анђела, испунила се и наставиће да буде садашња истина до свршетка времена.“ Review and Herald, 19. август 1890.

Последње три цркве представљају оне изван милеритског покрета као Сард, а оне унутар покрета представљају или Филадельфију или Лаодикију. Те три цркве су поистовећене у трећем поглављу Откривења, а прве четири цркве налазе се у другом поглављу. Стога, када сестра Вајт упућује на историју трећег поглавља Откривења, она указује на управо исте цркве које је Џозеф Бејтс управо поистоветио.

„О, какав опис! Колико их је у овом страшном стању. Усрдно преклињем сваког проповедника да марљиво проучава треће поглавље Откривења, јер је у њему приказано стање ствари које постоји у последњим данима. Пажљиво проучите сваки стих у овом поглављу, јер вам кроз ове речи Исус говори.“ Manuscript Releases, volume 18, 193.

Три савремене цркве из историје милеритског покрета понављају се на крају адвентизма. Џозеф Бејтс је препознавао динамику милеритског раздобља и поистоветио Сард са кћерима Вавилона, које су биле циљна публика поруке другог анђела. Он се обраћао борби између малог стада које је 22. октобра 1844. следило Христа у Светињу над светињама и оних који су одбили да изађу из Светиње. Он је настојао да позове Лаодикејце из таме коју су примили, а барем део њиховог лаодикејског слепила био је последица чињенице да је Вилијам Милер заузео водећи положај у лаодикејском покрету. То је иста борба која је препозната у поруци Филадельфији.

Ево, учинићу да они из синагоге Сатанине, који говоре да су Јевреји, а нису, него лажу; ево, учинићу да дођу и поклоне се пред ногама твојим, и да познају да сам те заволео. Откривење 3:9.

Верска криза увек производи две класе богослужитеља, као што је то учинила и у Великом разочарању. Плашт протестантизма управо је био узет од Сарда, пошто су се вратили Риму и званично постали кћи Рима. Тај плашт је затим држао милеритски адвентизам, али је убрзо потом једна проба требало да произведе две класе које исповедају да су мало стадо. Једно истинско стадо и једно кривотворено стадо. Бејтс је представљао мало стадо које је следило Христа у Светињу над светињама. Његова борба била је са Лаодикијцима који су исповедали да су мало стадо. Као Филадельфијац, Бејтсова борба била је са синагогом сатанином, групом која је исповедала да је Божји народ, али је лагала и није била Јудејци.

Када се прича поучна коначно испуни на крају адвентизма, постојаће изабрани заветни народ који је био заобиђен у време краја 1989. године, исто као што је јеврејско вођство било заобиђено приликом Христовог рођења, што у тој пророчкој историји представља време краја. Када је Христова историја достигла свечани улазак у Јерусалим, тиме је била типолошки представљена историја Поноћног поклича у време милерита. Надахнуће више пута доводи у паралелу међаш крста са Великим разочарањем из 1844. године. Јуда представља Лаодикејце у Христовој историји, а апостоли су били Филадельфијци. Три и по године после крста, Филадельфијци, представљени Бејтсом, настојали су да позову Лаодикејце да изађу из пале цркве коју је представљао ученик Јуда Искаротски.

Године 1989. некадашњи изабрани заветни народ одбацио је светлост која је била отпечаћена и био је заобиђен. Када је дошло прво разочарање 18. јула 2020, започео је процес испитивања међу онима који су раније изгледали као да припадају истом покрету. Ипак, једна класа је лаодикијска, а друга класа филадельфијска. Као што је Јуда три пута склопио договор са Синедрионом да изда Христа пре крста, тако ће Лаодикијци у историји после 11. септембра 2001. пропустити три прилике да се покају. При недељном закону који ускоро долази показате се, исто онолико сигурно као Јудино вешање о дрво, да су Лаодикијци одвојени од Филадельфијаца. То је приликом жетве када се кукољ одваја од пшенице. Ми се убрзано приближавамо тој жетви.

Ове истине се препознају једино онда, и само ако смо вољни да разумемо да је једина библијска методологија која може открити и утврдити „истину“ — „историцизам“. Истинита методологија није претеризам, футуризам, диспензационализам, вокизам, граматичка или историјска стручност, нити било која варијанта многих сатанских кривотворина. Постоји општепозната изрека која се приписује филозофу из седамнаестог века по имену Жан-Жак Русо, а која је преформулисана на многе начине, али суштина те мисли гласи: „Заблуда има много корена, али истина има само један.“ „Истина“ је Алфа и Омега, који је као корен из суве земље.

„Тако је и са Библијом, ризницом богатстава Његове благодати. Слава њених истина, које су високе као небо и обухватају вечност, не распознаје се. За велику већину човечанства, сам Христос је „као корен из суве земље“, и они на Њему не виде „лепоте да“ би Га „пожелели“. Исаија 53:2. Када је Исус био међу људима, откривење Бога у човечанству, књижевници и фарисеји рекоше Му: „Ти си Самарјанин и имаш демона.“ Јован 8:48. Чак су и Његови ученици били тако заслепљени себичношћу својих срца да

су споро разумевали Њега који је дошао да им открије Очево љубав. Због тога је Исус ходио у усамљености усред људи. Једино је на небу био потпуно схваћен.“ *Thoughts from the Mount of Blessing*, 25.

Истине које тренутно износимо морају бити препознате у контексту да је раст истине прогресиван кроз историју, и што је још важније, наше разумевање истине мора бити постављено у контексту Алфе и Омеге, у контексту Исуса који поистовећује крај нечега са почетком нечега.

Четврта црква је Тијатира и она представља раздобље у којем је папство владало као пето царство библијског пророштва, што је раздобље у којем је црква у пустињи била у ропству. Ропство духовног Израиља под духовним Вавилоном током хиљаду двеста шездесет година било је предображено ропством дословног Израиља у дословном Вавилону током седамдесет година.

„Данас је Божја црква слободна да приведе довршењу божански план за спасење изгубљеног рода. Током многих векова Божји народ трпео је ограничење својих слобода. Проповедање јеванђеља у његовој чистоти било је забрањено, а најтеже казне погађале су оне који су се усуђивали да не послушају заповести људи. Као последица тога, велико морално виногорје Господње било је готово сасвим ненастањено. Народ је био лишен светлости Божје речи. Тама заблуде и празноверја претила је да избрише познање праве религије. Божја црква на земљи била је заиста у ропству током овог дугог раздобља немилосрдног прогонства, као што су и синови Израиљеви били држани у вавилонском ропству за време изгнанства.“ *Prophets and Kings*, 714.

Sedamdeset godina ropstva u Vavilonu predstavljeno je crkvom Tijatire. Crkva Tijatire jeste posledica koju je proizveo uzrok, predstavljen Pergamom. Pergam je simbolizovan carem Konstantinom, koji je sjedinio idolopoklonstvo sa hrišćanstvom. Simbol njegovog idolopoklonstva bilo je obožavanje sunca. Biblijski razlog zbog kojeg je drevni Izrailj bio odveden u ropstvo za sedamdeset godina Tijatire jeste to što su njihovi carevi uspostavljali odnose i saveze sa idolopokloničkim narodima oko sebe, u neposrednoj pobuni protiv Božje Reči. Bog je više puta opominjao Izrailj da se ne meša sa neznabožачким narodima oko sebe. Deset zapovesti, upravo ono čega je drevni Izrailj trebalo da bude čuvar, izričito zabranjuju obožavanje idola. Kada je Gospod prošao pored Mojsija kod pećine na Horivu i otkrio svoj karakter, dva puta je uključio upravo upozorenje na koje se pozivamo.

И рече: Ево, склапам завет; пред свим народом твојим чинићу чудеса каква нису учињена по свој земљи нити у коме народу; и сав народ међу којим си ти видеће дело Господње; јер је страшно оно што ћу учинити с тобом. Држи што ти данас заповедам: ево, ја ћу отерати испред тебе Амореја, и Хананеја, и Хетеја, и Ферезеја, и Јевеја, и Јевусеја. Чувај се да не ухватиш завета с житељима земље у коју идеш, да ти не буду замка усред тебе. Него олтаре њихове оборите, ликове њихове поломите, и лугове њихове посеците. Јер не треба да се клањаш другом богу; јер Господ, коме је име Ревнитељ, Бог је ревнитељ. Да не би ухватио завета с житељима земље, па стану блудничити за својим боговима и приносити жртве својим боговима, и ко те позове, да

једеш од жртве његове; и да не узмеш од кћери њихових синовима својим, па да кћери њихове блуднице за својим боговима и наведу синове твоје да блуднице за њиховим боговима. Излазак 34:10–16.

Бог је у самом овом одломку два пута опоменуо древни Израиљ, а постоје и многа друга библијска сведочанства о заповести древном Израиљу да не склапа никакав савез са идолопоклоничким народима око себе. Ти компромиси започели су одбацивањем Бога и Његове теократије од стране древног Израиља. Када су пожелели цара, Бог им је допустио да имају цара, и од тог тренутка већина свих царева, а свакако сваки цар северних десет племена, занемаривала је управо ту заповест. Начело које је захтевало да Израиљ буде одвојен и особен у односу на идолопоклоничке народе око себе било је одбачено, и то се показало у компромису чији ће Константин касније постати симбол. Пергам и Константин представљају побуну Израиљевих царева који су увели идолопоклонство у Божју цркву. Отпадништво које је започело са царем Саулом било је предслика отпадништва хришћанске цркве које је довело до ропства у духовном Вавилону. Света историја која почиње са царем Саулом па надаље, све до вавилонског ропства, симболизована је црквом у Пергаму. Ропство од седамдесет година које је уследило било је црква Тијатира.

Ефес представља цркву која полази да освоји Обећану земљу. Ефес представља време Мојсија и избављење Израиља из ропства Египта.

„Библија је сабрала и сјединила своја блага за овај последњи нараштај. Сви велики догађаји и свечани призори старозаветне историје били су, и јесу, поновљени у цркви у овим последњим данима.“ Selected Messages, књ. 3, 338, 339.

Историја представљена избављењем из Египта понавља се у последњим данима. Стога се она такође поновила и у милеритској историји. Зато се Сестра Вајт више пута позива на ту историју да би описала милеритску историју. Она Велико разочарање из 1844. године доводи у везу с разочарањем Јевреја док су стајали пред Црвеним морем, а фараонова војска им се приближавала отпозади. Она исто тако историју избављења из Египта доводи у везу с Христовим временом; тако је разочарање ученика на крсту било предображено разочарањем код Црвеног мора, које је такође било предслика Великог разочарања из 1844. године. Разочарање на крсту представљало је почетак Ефеске цркве. Мојсијево време на почетку старог Израиља, представљено Ефеском црквом, такође је било предслика почетка модерног Израиља у Христово време. Обе историје представљене су Ефеском црквом. Истине које овде препознајемо често су током година јавно изношене посредством Future for America, тако да ја једноставно пружам преглед.

У Христовој историји налазимо почетак новозаветног народа који се подиже док се претходни изабрани народ завета заобилази. Христова историја јесте крај древног Израиља, а у историји избављења из Египта, на почетку древног Израиља, постојао је један раније изабрани народ завета који је био заобиђен ради новог народа завета.

У Христовој историји некадашњи изабрани народ дошао је до свог коначног завршетка 70. године, разорењем Јерусалима. На почетку, у време Мојсија, некадашњи изабрани народ

помро је у пустињи током периода од четрдесет година, а Исус Навин и Халев постали су представници новог изабраног народа, који је био одређен да однесе поруку у Обећану земљу, као што су апостоли у временском раздобљу Ефеске цркве однели јеванђеље свету.

Почетак и завршетак древног, као и почетак савременог Израиља, сви указују на прелазак са некадашњег изабраног народа на нови изабрани народ. На основу сведочанства двојице или тројице утврђује се ствар; и свака од ове три линије сведока указује на отпуст претходног изабраног народа, а ови сведоци носе потпис Алфе и Омеге, Онога који објављује крај од почетка. Постојаће некадашњи изабрани народ који ће бити заобиђен када Бог ступи у савез са сто четрдесет и четири хиљаде. Бог није творац пометње; Он се никада не мења и Његова реч никада не изостаје.

Избављење из Египта и победе које је Бог извојевао кроз Исуса Навина представљени су црквом у Ефесу, али је Ефесу било суђено да изгуби своју прву љубав. Када је Исус Навин био положен у починак, подигао се други нараштај, означавајући раздобље представљено Смирном. Чудесно дело Исуса Навина на чишћењу Обећане земље никада није било у потпуности довршено, јер је народ постао задовољан собом и напустио дело поверено Исусу Навину. Изгубили су своју прву љубав. То раздобље трајало је све док Израиљ није одбацио Бога и Самуило није помазао цара Саула, уводећи тиме цркву у Пергаму.

„Порука је дошла Смирни, цркви у Малој Азији, а исто тако и хришћанској цркви у целини, током другог и трећег века. То је било време када је паганство пружало свој последњи отпор за превласт у свету. Хришћанство се ширило чудесном брзином, све док није постало познато по целом свету. Неки су прихватили Христову веру због обраћења срца, други због снаге изнетих аргумената, а трећи зато што су могли да виде да је ствар паганства у опадању, те их је обзирност навела на страну која је обећавала победу. Ове прилике ослабиле су духовност цркве. Дух пророштва, који је карактерисао апостолску цркву, постепено је био изгубљен. То је дар који цркву којој је поверен доводи у јединство вере. Када више није било истинитих пророка, лажна учења су се брзо ширила; философија Грка довела је до погрешног тумачења Писма, а самоправедност древних фарисеја, коју је Христос тако често осуђивао, поново се појавила усред цркве. Током два века који су претходили Константиновој владавини постављен је темељ за она зла која су се у потпуности развила током два века која су уследила. У овом раздобљу, мучеништво је постало популарно у многим деловима Римског царства. Колико год то могло изгледати чудно, ипак је истина. То је било последица односа који је постојао између хришћана и пагана.“

„У римском свету религија свих народа била је поштована, али хришћани нису били народ, него само секта једног презреног рода. Када су, дакле, истрајавали у томе да осуђују религију свих сталежа људи, када су одржавали тајне скупове и потпуно се одвајали од обичаја и праксе својих најближих рођака и најприснијих пријатеља, постали су предмет подозрења, а често и прогона, од стране паганских власти. Често су и сами навлачили прогон на себе, чак и онда када у умовима владара није било духа противљења. Као илустрацију тог духа, историја доноси појединости о погубљењу Кипријана, епископа картагинског. Када је његова пресуда била прочитана, из

слушајућег мноштва хришћана подигао се општи повик, који је гласио: ‘Умрећемо с њим.’“

„Duh sa kojim su mnogi tobožnji hrišćani prihvatili smrt, pa čak i nepotrebno izazivali neprijateljstvo vlasti, verovatno je imao mnogo veze sa donošenjem, 303. godine nove ere, edikta o progonstvu od strane cara Dioklecijana i njegovog pomoćnika Galerija. Edikt je po svom duhu bio sveopšti i sproveden je sa većom ili manjom strogošću tokom deset godina.“ Steven Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 50, 51.

Иако је Смирна једна од две цркве које од Господа не примају никакав укор, историја сведочи да они који су били мученички погубљени током тог временског раздобља представљају неке чији су побуди били засновани на људским, а не на божанским подстицајима. Књига о судијама почиње указивањем на Исусову смрт, а у тој књизи постоји стих који се понавља двапут и који одређује историју судија. Други пут када је тај стих наведен јесте у последњем стиху књиге. Први стих књиге означава крај Исуса, а последњи стих сажима историју.

И после смрти Исуса Навина догоди се да синови Израилјеви упиташе Господа, говорећи: Ко ће за нас први поћи на Хананејце да се бори против њих?... У оне дане не беше цара у Израилу, него сваки чињаше оно што му беше право у његовим очима... У оне дане не беше цара у Израилу: сваки чињаше оно што му беше право у његовим очима. Судије 1:1; 17:16; 21:25.

Као и у историји Смирне, „ја“ је било главна тема од почетка до краја. Пошто нису имали цара, одлучивали су да чине шта год су изабрали да чине. Недостатак вођства био је оно што је Хаскел препознао у историји Смирне, а што је било представљено одсуством активног Духа Пророштва. У обе историје недостатак вођства отворио је врата да се одлуке доносе на основу сопствених побуда човека. Ефес представља избављење из Египта. Историја забележена у књизи о Судијама представљена је црквом Смирне. Период од цара Саула до вавилонског ропства представљен је црквом Пергама, а ропство у Вавилону представљено је црквом Тијатиром.

У складу са појавом коју су препознали пионири, постоји подела на четири и три у црквама, печатима и трубама, а прве четири цркве у историји древног Израиља почињу египатским ропством и завршавају се вавилонским ропством, јер Алфа и Омега увек поистовећује крај са почетком. Прве четири цркве у историји савременог Израиља почињу потчињавањем Јевреја римској власти, а четири цркве се завршавају потчињавањем духовних Јевреја духовном Риму током хиљаду двеста шездесет година.

После Тијатире уследио је Сард, који је започео када су изашли из вавилонског ропства, предображеног Тијатиром. Сард је црква која је имала име да је жива, али није живела. Њихово исповедање живота било је лаж. Занимљиво је да је, од свих седам цркава, управо реч Сард она која нема никакво значење. Сарду су приписивана значења на основу контекста историје и стихова, али не постоји етимолошко значење тог имена. Има име, али га нема.

„Али други храм није био раван првome по величанствености; нити је био освећен оним видљивим знацима божанског присуства који су припадали првом храму. Није било пројаве натприродне силе која би обележила његово посвећење. Ниједан облак славе није се видео да испуни новоподигнуто светилиште. Никакав огањ с неба није сишао да спали жртву на његовом олтару. Шекина више није обитавала између херувима у Светињи над светињама; ковчег, поклопац помирења и плоче сведочанства нису се у њему налазили. Ниједан глас није одјекивао с неба да објави свештенику који је упитивао вољу Јеховину.“ Велика борба, 24.

После вавилонског ропства поново су изградили Јерусалим и храм. Тада су опет имали име, јер је Бог обећао да ће ставити своје име у Јерусалим. Али Његово име представља Његов карактер, а одсуство Његовог личног присуства показивало је да су имали име које је представљало живот, али да у стварности више нису имали присуство које производи живот. Све што су заиста имали било је исповедање и привид.

Последњи глас у Сарду обећавао је Илију који ће доћи пре великог и страшног дана Господњег. За древни Израел, разорење Јерусалима било је велики и страшни дан Господњи. Из тог разлога, сестра Вајт указује на разорење Јерусалима 70. године по Хр. као на илустрацију великог и страшног дана Господњег, представљеног као седам последњих зала. Црква у Филаделфији отпочела је гласом Јована Крститеља који вапије у пустињи, чиме је представљен глас Вилијама Милера. Гласови Јована Крститеља и Вилијама Милера објављивали су лаодикијску поруку народу који је веровао да је све у реду, онда када је све било потпуно погрешно. И Јован Крститељ и Вилијам Милер положили су секиру на корен дрвета. Порука Сарду била је да има „неколико имена и у Сарду која нису окаљала своје хаљине; и ходаће са мношвом у белима, јер су достојни“. Јован Крститељ и Вилијам Милер представљају оне који су изашли из временског раздобља представљеног Сардом и били достојни да ходе са Христом.

„Хиљаде су биле наведене да прихвате истину коју је проповедао Вилијам Милер, а слуге Божје биле су подигнуте у духу и сили Илијиној да објаве ту поруку. Као Јован, претеча Исусов, они који су проповедали ову свечану поруку осећали су се побуђени да положи секиру на корен дрвету и позову људе да доносе род достојан покајања. Њихово сведочанство било је срачунато да пробуди и снажно утиче на цркве и да покаже њихов стварни карактер. И када је била објављивана свечана опомена да се бежи од гнева који долази, многи који су били сједињени с црквама примили су исцељујућу поруку; увидели су своја отпадништва, и са горким сузама покајања и дубоком душевном агонијом понизили су се пред Богом. И како је Дух Божји почивао на њима, помагали су да се објављује поклич: „Бојте се Бога и подајте Му славу, јер дође час суда Његова.““ Рани списи, 233.

Седам цркава из Откривења представљају историју од апостола до Другог Христовог доласка, а седам цркава такође представљају историју древног Израиља од пророка Мојсија до првог Христовог доласка.

„Искушења синова Израилевих и њихов став непосредно пре првог Христовог доласка приказују положај Божјег народа у његовом искуству пред други Христов долазак.

„Сотонине замке постављене су за нас исто тако заиста као што су биле постављене за синове Израилеве непосредно пре њиховог уласка у хананску земљу. Ми понављамо историју тога народа.”

„Њихова историја треба да нам буде свечано упозорење. Никада не треба да очекујемо да ће, када Господ има светлост за свој народ, Сатана мирно стајати по страни и не чинити никакав напор да их спречи да је приме. Чувајмо се да не одбацимо светлост коју Бог шаље зато што не долази на начин који нам угађа.... Ако има оних који сами не виде и не прихватају светлост, нека не стоје на путу другима.

„Небо и земљу призивам данас за сведоке против вас: ставио сам пред вас живот и смрт, благослов и проклетство; зато изабери живот, да бисте живели и ти и семе твоје; да љубиш Господа Бога свога, и да слушаш глас Његов, и да прионеш уз Њега; јер Он је живот твој и дужина дана твојих; да би настањивао земљу за коју се Господ заклео оцима твојим, Аврааму, Исаку и Јакову, да ће им је дати.“

„Ова песма није била историјска, него пророчка. Док је износила чудесна Божја поступања са Његовим народом у прошлости, она је истовремено предсказивала и велике догађаје будућности, коначну победу верних када Христос буде дошао по други пут у сили и слави.

„Апостол Павле јасно каже да је искуство Израиљаца на њиховим путовањима забележено на корист онима који живе у овом раздобљу света, онима на које су дошли крајеви света. Ми не сматрамо да су наше опасности нимало мање од опасности Јевреја, него веће.“ Healthful Living, 280, 281.

Избављење из Египта представљено је црквом у Ефесу, а символ цркве у Ефесу у тој историји био је Исус Навин. Пошто су они које је Бог извео из Египта пали на десет узастопних испита, Господ је узео завет од побуњеника и дао га Исусу Навину и Халеу.

Реци им: Тако ја био жив, говори Господ, како сте говорили мени на уши, тако ћу вам учинити: лешеви ваши пашће у овој пустињи; и сви који сте избројани између вас, по свему броју вашем, од двадесет година и више, који сте роптали на ме, заиста нећете ући у земљу, за коју се заклех да ћу вас населити у њој, осим Халева, сина Јефонијина, и Исуса, сина Навина. Бројеви 14:28–30.

Sestra Vajt ukazuje da Isus Navin i Halev predstavljaju one „na koje dođoše svršeci sveta“, koji „sklapaju zavet s Bogom žrtvom“.

„За нашу поуку, на које су дошли свршетци света, записана је ова историја. Колико често Божји народ данас поново проживљава искуство синова Израилевих! Колико често они ропћу и жале се! Колико често узмичу када им Господ заповеда да иду напред! Дело Божје страда због недостатка људи као што су Халев и Исус Навин, људи верности и непоколебљивог поверења. Бог позива људе који ће се предати Њему да би

били прожети Његовим Духом. Дело Христово и човечанства захтева посвећене, самопожртвоване људе, људе који ће изићи ван логора, носећи срамоту. Нека то буду снажни, храбри људи, способни за достојне подухвате, и нека склопе завет с Богом жртвом.“ Review and Herald, 20. мај 1902.

Савез који се обнавља, како је представљен савезом обновљеним са Исусом Навином и Халевом, јесте савез са сто четрдесет и четири хиљаде и великим мноштвом. Он се обнавља након што су изворни савезни изабрани људи разведени од Бога и одређени да помру у пустињи. Савез са сто четрдесет и четири хиљаде остварује се у истој оној историји у којој је некадашњи изабрани народ одбачен.

Ефес значи пожељан, а дело које су извршили и Исус Навин и рана црква било је „пожељно“. Када је Исус Навин увео Божји народ у Обећану земљу, пошао је побеђујући. Први печат тече упоредо са црквом у Ефесу и представљен је белим коњем који излази побеђујући. То је важило и за Исуса Навина и за апостолску цркву. Први печат тече упоредо са црквом у Ефесу и у древном и у савременом Израилу.

Смирна потиче од речи „смирна“, што је уље које се употребљавало за балсмовање мртвих. Други печат је представљен црвеним коњем коме је дат „велики мач“ и „власт“ да узме „мир са земље“, што је значило да ће људи у тој историји „убијати један другога“. Други печат тече упоредо са црквом у Смирни и представља власт дату Божјим непријатељима, допуштајући им да надвладају и убијају Божји народ. То се испунило у раздобљу након апостолске цркве, а такође и у историји Судија. У обе историје Бог је допустио силама изван Божјег народа да донесу ратовање и смрт на Његов народ. У апостолској цркви то ратовање било је подстакнуто одбацивањем Христове вере, која је у претходном раздобљу Ефеса била непобедива док је носила јеванђеље свету. Побуда непријатеља Божјег народа у раздобљу Судија заснивала се на претходном раздобљу Ефеса, где је Бог показао своју силу над Египтом и над потоњим народима које је Исус Навин био употребљен да покори. Други печат тече упоредо са црквом у Смирни и у древном и у савременом Израилу.

Пергам значи „утврђена тврђава“, те тако представља дворац једног краља. Трећи печат тече упоредо с Пергамом и представља историју у којој људски суд извршавају краљеви земаљски насупрот Божјем суду. Стога мера, односно суд који је представљен „двема“ теразијама што мере „пшеницу“, „јечам“, „уље“ и „вино“, означава краљевски људски ауторитет, који је увек мањкав у односу на Божји суд. Запамтите да за поштено мерење или поштено вагање нису потребне две теразије. Две теразије представљају неједнак суд.

„Јечам“ је симбол приноса „првине“ празника Пасхе, а „пшеница“ је симбол приноса „два хлеба која се приносе као жртва обртања“ празника Педесетнице. „Уље“ је симбол Светога Духа, а „вино“ је симбол доктрине. Пергам у време древног Израила представља раздобље попустљивих царева Израила који су навукли суд на Божји систем богослужења, представљен раздобљем од Пасхе до Педесетнице. Истине Божје речи представљене су „вином“ и „уљем“. И у древном и у савременом Израилу, црква Пергама представља раздобље када Сатана настоји да постигне оно што није могао учинити кроз проливање крви

у историји представљеној Смирном. У Пергаму је Сатана настојао да уништи Божји народ и Божју истину путем компромиса, а не проливањем крви, као што је представљено у Смирни. Компромис царева древног Израиља представља праслику компромиса Константина у савременом Израиљу.

Тијатира значи „жртва скрушености“ и указује на дух мучеништва који Бог даје Своме народу који бива убијан ради Његовог имена. Жртва скрушености представља спремност да се Христу служи у тешким околностима, као што то приказују Данило, Седрах, Мисах и Авденаго током седамдесетогодишњег ропства; а она такође представља и жртву Валдежана, хугенота и других који су били мучени, затварани, клеветани и убијани од стране папске власти током историје хиљаду двеста и шездесет година. Четврти печат тече упоредо са црквом Тијатиром и представља прогонство од стране древног Вавилона против древног Израиља и прогонство од стране модерног Вавилона против модерног Израиља. Историја оба ропства најпре је захтевала отпад од истине, што су израиљски цареви и цар Константин извршили. Обоје су припремили пут за раздобље представљено Тијатиром.

Сард има значење које није у сагласју с тим што исповеда име, него је та исповедаж. Присуство Шекине никада се није пројавило у другом храму. Христово присуство никада се није пројавило у историји Сарда. Реформација мрачних векова била је, у суштини, низ једног корака напред и два корака назад. Дело које је историја Сарда требало да изврши у протестантској реформацији никада није било довршено.

Филаделфија значи братољубље, и немогуће је волети свога брата ако најпре не волите Бога.

Ако ко рече: Љубим Бога, а мрзи брата својега, лажа је; јер ко не љуби брата својега, којега је видео, како може љубити Бога, којега није видео? И ову заповест имамо од Њега: да онај који љуби Бога љуби и брата својега. 1. Јованова 4:20, 21.

Филаделфија представља цркву која љуби Бога, и из тог разлога против Филаделфије није упућена никаква осуда нити укор.

И анђелу цркве у Филаделфији напиши: Ово говори Свети, Истинити, Онај који има кључ Давидов, који отвара, и нико не затвара; и затвара, и нико не отвара: Знам твоја дела; ево, поставих пред тобом отворена врата, и нико их не може затворити; јер имаш мало силе, и одржао си моју реч, и ниси се одрекао мога имена. Ево, учинићу да они из синагоге сатанине, који говоре да су Јевреји, а нису, него лажу; ево, учинићу да дођу и поклоне се пред твојим ногама, и да познају да сам те заволео. Зато што си одржао реч мога трпљења, и ја ћу сачувати тебе од часа искушења, који ће доћи на сав свет, да искуша оне који живе на земљи. Ево, долазим брзо: држи чврсто то што имаш, да нико не узме твој венац. Онога који победи учинићу стубом у храму Бога свога, и он више неће изаћи напоље; и написаћу на њему име Бога свога, и име града Бога свога, који је нови Јерусалим, који силази с неба од Бога свога; и написаћу на њему своје ново име. Откривење 3:7–12.

Филаделфији је дат „кључ Давидов“, а у филаделфијској историји древног Израиља дат им је Син Давидов, што, између осталог, представља пророчко начело Алфе и Омеге, првог и

последњег. Тај кључ представља методологију „историцизма“. У раздобљу које представља филаделфијска црква на крају историје древног Израиља, сам Аутор библијског пророштва био је кључ. У раздобљу које представља филаделфијска црква у милеритској историји, Вилијаму Милеру дат је кључ. У те две историје Христос се бавио Јеврејима који су мислили да су синови Авраамови, али то нису били. Милер се бавио протестантима који су мислили да су духовни Јевреји, али то нису били.

Ко има ухо, нека чује шта Дух говори црквама. Откривење 3:13.

Лаодикија значи народ коме је суђено, а Лаодикијци, Јевреји у раздобљу Христовог времена, коначно су били осуђени 70. године н. е. приликом разорења Јерусалима. Коначни суд над отпалим протестантизмом одиграва се у кризи недељног закона, али су они доживели свој суд када су одбацили поруку првог анђела у пролеће 1844. године, и тада су божански проглашени кћерима Вавилона. Ти пали протестанти представљају тип Лаодикијског адвентизма у последњим данима истражног суда.

Сада смо, у суштини, размотрили неколико различитих начина на које се седам цркава из Откривења могу исправно разумети као пророчки симболи и потом пророчки применити. Али оне се морају разумети и примењивати у оквиру пророчких правила „која су нам дата од највишег ауторитета“.

Поруке упућене седам цркава биле су поруке дате седам цркава које су постојале у време када је Јован забележио те поруке. Поруке упућене седам цркава пружају поуку и упозорење свим црквама кроз историју. Поруке упућене седам цркава пружају поуку и упозорење појединачним хришћанима кроз историју. Седам цркава представља историју хришћанства од времена апостола до краја света. Седам цркава представља историју древног Израиља од времена Мојсија до разорења Јерусалима 70. године нове ере. Седам цркава могу се препознати и применити уочавањем разлике између прве четири цркве и последње три цркве.

Од шест различитих пророчких примена које идентификујемо, исте те примене су представљене у седам печата.

Овим истинама ћемо се позабавити у наредном чланку.